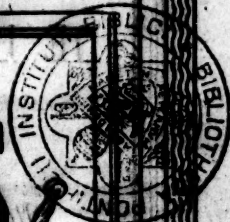

Ann. XVI.

ROMAE, Mense Novembri MCMXIII

Num. XI.

VOX VRBIS

DE LITTERIS ET BONIS ARTIBUS COMMENTARIUS

Semel in mense prodit

CONDIDIT ARISTIDES LEONORI EQVES

POSSIDET ATQUE ADMINISTRAT SOCIETAS EDITRIX ROMANA

Pretium annuae subnotationis, est:

In Italia: Libellarum 6

ubique extra Italiam: Lib. 9 (Doll. 1,80; Sch. 7; M. 7; Rubl. 4; Coron. 9)

ANTE SOLVENDUM ET RECTO TRAMITE MITTENDUM

AD SOCIETATEM EDITRICEM ROMANAM

ROMA — Vis del Tritone, 46 — ROMA

SUBNOTATIO EXTRA ITALIAM PIERI POTEST:

IN RUSSIA

IN ANGLIA

IN CANADA

apud
Gebethner et Wolf

apud
"Kronika Rodzinna"

apud
Burns and Oates Librairie Granger Frères

Varsovia Poloniam
Rakowskie Przedmieście, 15

Varsovia Poloniam
Krakowskie Przedmieście, 6.

London W.
25, Orchard Street.

Montreal
1099, Rue Notre-Dame

SOCIETAS EDITRICE ROMANA

ROMA - Via del Tritone, 46 - ROMA

ROMA - Via del Tritone, 46 - ROMA

ARRAE GORGONIAE

==== **MILEZIA FABULA** ====

JOACHIM ANTONELLI COSTAGGINI

VEN. LIBELL. 1.00

EUPLIUS SATURIO

ACTO DRAMATICA

COMEDIA

==== **JOANNIS** =====

==== **JOANNIS** =====

B. FRANCESIA

B. FRANCESIA

LATINI VERBIS CONSCRIPTA

VERSIBUS SENARIIS CONSCRIPTA

ET IN TRES ACTUS DISTRIBUTA

ET IN TRES ACTUS DISTRIBUTA

VEN. LIBELL. 1.00

VEN. LIBELL. 1.00

QUAELIBET OPERA EDENDA SUSCIPIUNTUR

VOX URBIS

DE LITTERIS ET BONIS ARTIBUS COMMENTARIUS

Rerum index:

Modernistarum error circa Eucharistiae institutionem.

De Leone XIII P. M. Commentarius.

Selecta ex bibliothecis et archivis. M. Antonii Mureti oratio de praesentia litterarum et earum artium quae litteris continentur.

Haec subsequens. Post procellam. — Ad rivum.

Colloquia latina. Eunt ad ludum litterarum.

Ex Novitia. Divinae consecrationis sacri ancilli Beatæ Virginis Thaumaturgae Einsiedlensis sollemnissima commemoratio.

Acta Pontificia. SSmi. D. N. Pii PP. X epistola ad R. P. D. Antonium Mendos Bellos, patriarcham lisbonensem, qua recentiora reipublicae lusitanae in Ecclesiam acta conquiritur.

Ex Sacris Congregationibus Romanis sententiae novissimae selectae. Ex Congregatione de Religiosis. — Ex Congregatione Rituum.

Diarium Vaticanum. Coram SSmo. admisiones — Pontificiae electiones. — Vita functi viri clarioris.

Annales. Balkanicum discrimen. — Varia.

Publii per orbem ceteros legibus torquentis.

Per orbem.

libri recens dene accepti.

Aenigmata.

Appendix: Ad Romanam.

MODERNISTARUM ERROR

CIRCA EUCHARISTIAE INSTITUTIONEM

« Protestantes » persaepe Catholicis oblicere audent, S. Ioannem in suo Evangelio, de dogmate Eucharistiae ab universa romana Ecclesia tam firmiter credito, nunquam sermonem habuisse. Quibus catholici respondent, S. Ioannem verba Iesu Christi nobis referre, quibus ipsemet Christus seipsum in cibum, sanguinemque suum in potum nobis promittit; ait enim: « Nisi manducaveritis carnem Filii hominis et biberitis eius sanguinem, non habebitis vitam in vobis ». (1) Addunt rursus, S. Ioannem, Eucharistiae institutionem, dum Christus pedes discipulorum lavat, adumbrasse. (2) Sed etiam S. Ioannes, de ritus eucharistici institutione taceat, quod assertum aperte negamus, de eodem ritu alii tres Evangelistae, et praecipue Apostolus Paulus, loquuntur.

S. Matthaeus (3) refert Christum dixisse: « Accipite, et comedite: hoc est corpus meum... Bibite ex hoc omnes. Hic est enim sanguis meus novi testamenti, qui pro multis effundetur in remissionem peccatorum ».

S. Marcus (4) refert Christum dixisse: « Sumite, hoc est corpus meum... Hic est sanguis meus novi testamenti, qui pro multis effundetur ».

S. Lucas (5) refert Christum dixisse: « Hoc est corpus meum, quod pro vobis datur: hoc facite in meam commemorationem... Hic est calix novum testamentum in sanguine meo, qui pro vobis fundetur ».

Apostolus Paulus (6) refert Christum dixisse: « Accipite, et manducate: hoc est corpus meum, quod pro

vobis tradetur: hoc facite in meam commemorationem... Hic calix novum testamentum est in meo sanguine: hoc facite, quotiescumque bibetis, in meam commemorationem ».

Sed hic Modernistarum errores oriuntur. Consideranti Evangelistarum et ipsius Apostoli Pauli verba, quaedam differentiae, non iam oppositiones, apparent:

a) S. Lucas et S. Paulus de praecepto coenam celebrandi loquuntur, de quo praecepto Matthaeus et Marcus tacent. — b) S. Matthaeus habet verba « in remissionem peccatorum », quae apud ceteros Evangelistas non inveniuntur. — c) Formula a S. Marco adhibita in Iesu Christi verbis referendis, brevior est cunctis aliis, a ceteris Evangelistis adhibitis. Propter quae omnia Modernistae ita ratiocinantur: Impossibile mihi est, — scribit Loisy (1) — circa ultimae Coenae narrationes criticam instituisse. Apostoli Pauli narratio (I. Cor. XI, 23-25), quae ceteris completior est, si examini subiciatur, difficile est in ea discernere quid ex primitiva venerit traditione, quatenus sit ultimae coenae descriptio iuxta mentem eorum qui coenae assisterunt, quinam commentarius theologicus et moralis Apostoli. Propter quae omnia concludendum superest, non omnia quae narrat Paulus de institutione Eucharistiae historice accipienda esse. Adde rursus, ultimae coenae tempore, ideam sacramenti cuiusdam perpetui menti apostolorum non potuisse fulgere, quae duo historicum cogunt tam ad Eucharistiae institutionem, tum ad eiusdem mortis Christi redemptivum characterem, denegandum.

Alius narrationem Apostoli Pauli interpretans, haec quae sequuntur scribit: « Verba: *Accipite et manducate* sunt glossa quaedam ab extranea manu, virtute parallelismi S. Matthaei introducta; in cuius signum

(1) VI, v. 84.

(2) XIII.

(3) XXVI, 26, 28.

(4) XIV, 22, 24.

(5) XXII, 19-20.

(6) I. Cor. XI, 24-25.

(1) Autour d'un petit livre, VII.

DE LITTERIS ET BONIS ARTIBUS COMMENTARIUS

Utque latine sermonis per orbem universum tueretur ac foveret

Illius, latine omnino extrata, scripta edit, quae populo omnes aliquo modo pertinent, a publica re ad bonas artes, a litteris ad historias, a philo-
sophia ad omnes quaestiones, a nunciis et significationibus ad simplices et
compositas descriptiones, narratae, tractatae, dramaticae actiones; ab an-
tiquis scientia ad antiquas artes, quae maxime communia tractantes,
colloquia latine inire atque alere detur; a doctorum virorum scriptis
condum, quae cum parum cognitis ad primas adolescentum exercitationes,
quae incitamentum veluti in palaestra eorum conatibus conferant; a Ponti-
ficis denique documentis praecipuis ad iuris regulas in S. Congregationibus
habitas; haec omnia ut quaeque vel ex universis regionibus, aut cultu, doctrina,
artibus praestante, artibus alter ab altero difformis per commentarium eum-
dem explorare desideria sua possit.

PRETIUM ANNUAE SUBNOTATIONIS EST:

In Italia Librum 8;

extra Italiam Lib. 9 (Doll. 1.20; Sch. 7; N. 7; Rubl. 4; Coron. 9)

Ad Societatem Editorum Romanam

ROMA — VIA DEL TRITONE, 46 — ROMA

COMMENTARIUM POSSIDET NUNC QTOQUE ADMINISTRAT.

PRAEMIUM SOCIIS CONSTITUTUM IN ANNUM MCMXIII

Haec Societas singulis, quarum etiam causa, sive soluta, gratione scripta in Voce Urbis per an. MCMXIII edita fuerint et a doctorum virorum collegio ad id constituto maxime commendata, praemium erit argentei numismatis ex illa, quae Pontificis Maximi iussu constantis in foto Apostolorum Principis cudi solent, Sacro Purpuratorum Senatui, Romanae Curiae antiquae pontificis distribuenda.

Pro Sociis qui libellas octo pretio subnotationis addiderint, delectus erit unius ex tabulis aere auctoritate, magnitudine cm. 118 × 84, gesta Constantini M. Imperatoris referentibus praemi in Vaticanis aedibus Raphael Sanctius eiusque discipuli penicillo expressit, tabulae reddunt: Pugnam inter Constantinum et Maxentium; Visum Crucis; Constantini Baptisimum; Constantini et Constantiae Pontificis statua. Si quis omnes cupiat, praemium lib. 22.

Pro Sociis haec Sacrosanctus, qui lib. quadraginta quattuor miserint, Vox Urbis pretio collectitur; ille enim Novum Breviarium Romanum habebunt, iuxta nuperas dispositiones reformatum, charta vero Indica in 16° (15 × 9) ab editrice Pont. domo Desclée et Co. impressum, splendide ac solide ex pelle vulgo syriaco conglutinatum, foliorum sectione elegantior aurata; quod non venale procat lib. 44. — Quin imo simul cum Breviario praemium etiam a praefata editrice domo « Proprium Diaecesis » cuiusque religabitur, si socius ipse miserit, aut emi iusserit, praemisso, uti par est, « Proprii » eiusdem pretio.

referre debet solidam gloriam et amplitudinem, quae reliquas inter gentes emineat. Ipsorum auctoritas paternumque studium non semel eam ab hostium impetu tenuit, eidemque levamen et opem attulit, ut catholica fides nullo non tempore in Italorum cordibus integra custodiretur.

«Revera enim Ecclesiae summisque Pontificibus Italia maximè debet, quod gloriam suam apud omnes gentes propugnavit, quod iteratis Barbarorum impressionibus non succubuit, et immanes Turcarum impetus invicta repulit, et multis in rebus aequam legitimamque libertatem diu conservavit, et pluribus huiusmodi immortalibus optimarum artium monumentis civitates suas locupletavit».

Dicitur Victorinus Alferius, qui nobilis fuit Italiae Melpomenes vindex, et veterum tragicorum gloriam est consecutus, quam nemo e recentioribus sibi adhuc comparavit, cum se ad poësim convertit, luminibus praesertim Aligherii adlectus, meliora huiusce carmina sibi describere statuisse, quo melius ad memoriam ipsa revocaret, sicque etiam atque etiam ad imitandum sublime eius exemplum adsurgeret. Quid accidit? Quum multa nimis praeclara carmina perlegeret quae pulchra ipsi videbantur, sensim sine sensu brevi se integrum poema descripsisse sensit. Haud aliter mihi fieret, si omnes quosque puriores elegantioresque locos ex Leonis operibus depromptos describere in exemplum vellem. Quod eloquentiae flumen in Italos redundaret atque in omnes gentes, velut ex elegantissimis Latinae linguae ornatibus, quibus aurea romanarum litterarum aetas Augusti nomine donatur!

Est enim in verborum splendore elegans, compositione aptus, facultate copiosus. Quod Tullius de *Bruto* dicere non dubitavit, de Leone nostro dicendum esse puto: non linguam modo acuisse exercitatione dicendi, sed ipsam eloquentiam locupletavisse graviorum artium instrumento et huiusmodi artibus decus omne virtutis cum summa eloquentiae laude iunxisse. Et ut semper effectus, ut ingenti sublimitate vitaeque candore quemadmodum apud quoscumque esset, princeps poneretur habereturque carissimus, sic ad summam supremi Antistitis dignitatem vix pervenit, quum renovatae vitae rei christianae dederit admirabile incrementum.

Sed in primis hanc laudem apud omnes est consecutus, ut summam germanamque latine dicendi elegantiam cum sententiarum altitudine coniunxerit; sintque eius scripta tum litterarum nostrarum, tum totius christianae sapientiae praeclarum in primis ac prope singulare monumentum. Haud desunt equidem, qui summa rapti admiratione, ad caelum eius elegantiam ferant, eamque Cicerone penitus ac Livio non indiguam. Ac propterea nemo me incensabit, si dicam illam quamdam populi romani maiestatem in suis operibus mirum in modum expressisse, sive res ab ipso descriptas spectes, quae tot aetatis suae casus complectuntur, sive denique magnificum illum ornatum orationis et

lacteam ubertatem, quam Quintilianus in *Tullo* laudabat.

Summa mala ex sectarum diffusione in Italia obveniunt. «Qui sapientiam christianam oderunt, eadem, quidquid contra fieri a se dicant, ad perniciem devocant civitatem. Istorum enim doctrinis nihil est magis idoneum ad inflammandos violentos animos, concitandasque perniciosissimas cupiditates. Sane in his quae cognitione scientiae continentur, caeleste Fidei lumen repudiant: quo extincto, mens humana in errores saepissime rapitur, nec vera cernit, atque illuc facile evadit, ut in humilem foedumque materialiam (1) abiciatur». (*Litt. ad Episcopos Italiae*, 15 febr. 1892).

Nunc divino suo munere fructus, universum hominum genus monet de communi societatis et principatus periculo atque efficacia religionis christianae: «Cupiditates populares quamlibet imperii vim antea hodie recusant, quam antea; et tanta est parva hostia, iam crebrae seditiones et turbae, ut his, qui res publicas gerunt non solum denegata saepe obtemperatio, sed ne satis quidem totum incolunitatis praesidium retinere esse videatur. Diu quidem data est opera, ut illi in contemptum atque odium veniant multitudinis; conceptaeque fletibus invidiae iam erumpentibus, satis exiguo intervallo summorum principum vita periclitetur aut occultis insidiis, aut aperta latrocinia ad interfectionem expetita. (2) Cohorruit tota nuper Europa ad potentissimi Imperatoris infandam necem; adhucque adhuc prae sceleris magnitudine animis, non videntur perditii homines in ceteros Europae principes ruinas terroresque vulgo inchoare».

«Haec, quae sunt ante oculos communium rerum, discrimina gravi Nos sollicitudine afficiant, cum securitatem principum, et tranquillitatem imperiorum una cum populorum salute propemodum in singulas horas periclitantem intuemur». (*Enc. Diuturnum de politico Principatu*, 29 Iun. 1884).

Quis veterum scriptorum tam acriter eleganterque floribus exornat hanc rerum novitatem gratitatemque, ut nihil nisi latine per omnem vitam scriptum, nihil scripsisse videatur? Quis ea urbanitate ac poëtico colore exultantique haec nova disciplinarum plerumque atque humanitatis nostrae, nativa quadam facilitate romanoque more describit?

Haud sum equidem nocuus, etiam Noster singula quaeque verba cum Cicerone potissimum comparavit, complura occurrere in consuetudine Ecclesiae; in describendis hominum nostrorum inventis nonnulla recentiora vocabula vel minus emendata neque optimis scriptoribus adprobata. Diceret Horatius:

Scimus, et hanc veniam petimusque damusque vicissim!

(1) Insania illorum qui materiali vim divinam tribuunt, Dei providentiam atque animorum immortalitatem respuunt, hoc nomine appellatur.
(2) Necem designat Alexandri II, Romae imperatoris. Nondum ille occubuerat Elisabeth Austriae imperatrix; nec dum prius in Sabaudiae principibus confusus perierat Humbertus, rex Italiae.

verent, si Dei ac natura iussa sequerentur, si denique ii essent, qui esse deberent, iacerent omnes artes belli, ut quarum inter iustos iustus usus esse non possit: nostrae vero tum demum florent, ac vigerent; tum demum eas optimus quisque summa corporis, et animi contentione sequeretur. Neque vero quemquam ita esse arbitror sanguinarium, cui non praeceptanda videatur nullius empta lacrimis gloria, neque ullo, nisi puro illo ac limpido Aganippos rore irrigata, quam tabo, et cruore oblita, et multa strage ac cladibus comparata. Multa consulto praetereo: quod mihi, non tam ut copiam, et varietatem consector, laborandum est, quam ut effugiam satietatem. Quis enim unquam tanta ubertate ingenii, tanta dicendi copia praeditus reperitur, qui litteras ita laudare possit, ut non semper, cum plurima dixerit, plura tamen omisisse videatur? Omnia quae homines in vita expetant, cuiuscumque tandem generis illa sint, nulla re certius, aut facilius, quam eruditione, ac litteris, acquiri, conservari, amplificari queunt. Est qui rei familiaris angustia pressus, ex ea expedire se, et ad moderatas opes sine ulla turpitudine pervenire cupiat? Quae ad id conficiendum via aut honestior, aut expeditior, ac facilius est? Quam multos ex tenui et exili patrimonio, aut iuris scientia, aut medendi arte fretos, ut eas potissimum nominemus, paucis annis ad maximas divitias pervenire vidistis? Nam quod plerique vulgato iam proverbio dictitant, ex omni nostrarum artium numero duas modo illas frugiferas esse ac fructuosas, ceteras cultoribus suis decoquere, ac decollare; in eo vanitatis illos, ac mendacii facile res ipsa coarguit. Nota est historia de Thalete Milesio, qui cum a propinquis obiurgaretur quod omne tempus in sapientiae studio poneret, quod ad faciendam pecuniam, in qua illi posita putabant omnia, nulli usui esset: Vultis, — inquit, — ostendam vobis, posse hominem huic deditum, si ei commodum sit, divitem fieri, et hanc esse si quis velit, ad quaestum, ac compendium vel maxime compendiarium viam? Cum illi se velle dixissent, homo, qui ex astrorum scientia, magnam eo anno olearum ubertatem prevederet fore, multo ante, exiguo pretio, cum contra licitaretur nemo, omnia Chlorum, ac Milesiorum praela, ac trapeta conduxit: quae cum postea suo tempore, quanti voluit, elocasset, magnamque ex eo vim pecuniae collegisset, ostendit philosophos non tam rem facere non posse, quam maioribus, ac praestantioribus cogitationibus occupatos, de ea facienda non laborare. Quid Leontius Gorgias? Non ne rhetorices professione, et maximas sibi divitias peperit et tantam gloriam, ut ei vivo ac videnti honoris ergo, aurea statua in Apollinis Pythii templo constituta sit? Quid illi qui eloquentiae, quasi mercator, atque opifex quidam habitus est Isocrates? Non, et summa gloria fuit, et iis opibus, ut ter ad trierarchiam vocatus, cum eam bis effugisset, ad postremum splendidissime ac magnificentissime obierit? Ad eam autem non fere nisi opulentissimus quisque,

ac locupletissimus adigebatur. Neque medicus heri optimus pessimi principis magister Seneca, neque de iure consulabatur. Et tamen quantum sibi opum vixit homo externus et alienigena, eloquentia et eruditione confect? Scio, hoc, quod dicam quibusdam incredibile visum iri. Sed tamen, si vera sunt, quae litteris prodita sunt, haud scio an nullus hodie tota Italia princeps tantas opes habeat, quantas in Senecam quadriennio Nero conguessit. Nam cum ex veteribus illis Romanis M. Crassus opulentissimus fuisse dicatur, Senecae opes Crassi opibus duplo maiores fuerunt. Prope est ut, si illi geat, in hac parte tamdiu immoratum esse: sed tamen dicendum fuit aliquid adversus stultitiam eorum, qui aiunt, si quis iuris scientiam, et artem medendi excipiat, ceterarum artium nostrarum steriliorem esse culturam. Qui error ex eo potissimum natus est, quod doctrinae mediocritas magnos offerre fructus non potest. Itaque excellendum est illis, qui magnas et praedivas concupiverunt.

At nos simul atque paulum ultra prima elementum progressi sumus, falsa de nobis opinione transacti, quia non in nos continuo opes, et honores congeruntur, lacere litteras clamitamus. Non lacent litterae: non lacent: neque lacuerunt unquam.

Sed ut unde digressus sum redeam, atque id quod institui absolvam: et ad facultates ac copias sine dolo core parandas accommodatas sunt litterae, et multo magis colendae his, qui opibus abundant: ne, si quibus facere neglexerint, instrumentis sibi a Deo ad virtutem datis per inertiam abusi esse dicantur. Eademque ratio est et eorum quibus clari, et eorum quibus obscuri parentes obtigerant. Nam neque illi ulla maiori, aut studio lustriori ornamento condecorare, et, ut Homeri verbum utar, coronare possunt nobilitatem a maioribus acceptam, neque hi ex tenebris ulla ratione facillimè emergere, et seque in luce, atque in gentis omnium collocare, et contemptu, atque ab oblivione in perpetuam vindicare. Rex erat ac regis filius Alexander Macedo: et viam sibi ad summam claritatem ac potentiam armis quotidie muniebat. At is et plus se debere Aristoteli, a quo eruditus, quam Philippo, a quo gentis fuerat, et cuius in regnum successerat, praedicabat: et, cum ab illo divulgatos esse libros quosdam arduos de rebus scriptos accepisset, agere tulit, ac generos quidam indignae ratione motus, epistolam ad eum scripsit, in qua haec verba sunt: Nam quae re posthac ceteris praestabimus, si quae a te edocti sumus, ac omnium communiverunt? Ego autem malim optimarum rerum scientiam, quam opibus et potentia ceteris anteire. Haec igitur ille regum stirpe ac sanguine editus. Obscurissime autem genere ortos quam multos nominare possumus, quos supra omnes omnium famosas imagines litterae collocarunt? Obstetricis filius erat Socrates. Num igitur eo

(1) Aforti hic Muretus nonnulla aetatis suae exempla, quae h. c. citantur, capsa omittimus: haec enim rerum summa, paulo ante ab auctore edicta, excellendum illa esse, qui magnas et praedivas concupiant, et illis, libere

Ad rivum.

Rivule, qui vitreus secreto e pumice manas,

Cur, rapide aufugiens, ad mare tendis iter?

Quo simul ac venies, undis permixtus amaris,

Non humor dulcis, non tibi candor erit.

Nec pulchrae valles riguae quas alluis unda,

Nec te currentem florum prata tenent.

Quam bene, quas Numen statuit, tu rivule, leges,

Ac finem curas tangere propositum!

Ipsae Dei oblitus, terraeque allectus amore,

Per vana, heu demum! ovis usque vagor.

Nequaquam rapidi mensesvolvuntur et anni,

Rugisque haud aperi dura senecta moras!

Auxim.

P. RECANATESI.

COLLOQUIA LATINA

Euntes ad ludum ludarum. (1)

CLAUDIUS. — Videtur tibi tempus eundi ad ludum?

PAULUS. — Plane tempus est ut eamus.

C. — Non satis teneo viam; credo esse in illo vico proximo.

P. — Quoties illuc ivisti?

C. — Ter aut quater.

P. — Quando coepisti eo ire?

C. — Nudius tertius aut quartus.

P. — Quid igitur? An non id satis est ad noscendam viam?

C. — Non; etiamsi eam centies.

P. — Ego vero, vel si semel, nunquam deinceps aberrarem. Sed tu vadis invitus et ambulas lusitans, nec viam aspicias, nec domos, nec ulla signa, quae te postea admoneant, qua sit flectendum, qua via tenenda. Ego haec omnia observo diligenter, quia lubens eo.

C. — Puer hic habitat in proximo scholae. Hec tu, puer, qua itur ad aedes tuas?

PUER. — Quid vis? Venis a matre tua? Mater mea non est domi. Mulier quaedam casearia eam cum sorore mea invitavit ad edendum lac coagulatum.

C. — Et tu cur non es una profectus?

PUER. — Relictus sum hic, ut servem domum; sed pollicitae sunt mihi, se de reliquiis allaturas partes in quasillo.

C. — Quin tu igitur non manes domi?

PUER. — Continuo revertar. Prodi lusum paulisper talis cum filio huius cerdonis. Vultis et vos venire?

C. — Eamus, sodes.

P. — Minime vero id quidem.

C. — Quid ni?

P. — Tu ludito si vis; ego ibo ad scholam meam.

C. — Ne me apud praeceptorem meum, si forte ei occurreris, deferas, quaeso. Dic me detineri domi a patre.

P. — Vis mentiri me?

C. — Ecquid, propter sodalem?

P. — Mentiri, semper iniquum. Qui adolescens mentitur perditus est et evadet scelerosus vir.

C. — Interim ista puer elapsus est nobis, nec regavimus qua esset via ad ludum. Revocemus.

P. — Abest in malam viam suam! Nolo sit tibi rursus iaculamento ad lusum. Pereunctabimur ab hac vetula. — Mater, nosti ne quo itur ad regium gymnasium?

VETULA. — Iuxta illud habavi ego sex annos. Transite plateam hanc; inde est angustior; tum platea altera; hinc flectite ad dexteram; tum ad sinistram... Ibi pereunctamini: non procul abest schola.

C. — Vah, non poterimus omnia retinere!

V. — Manete paulisper. — Theodorine, deduc istos ad locum gymnasii.

THEODORINUS. — Quid malum gymnasii? Quid hominis est hic Ginasius? Quasi ego norim!... Loqueris de Ginesio filo, qui resuit caecus iuxta Cauponam Viridem; an de praecone in Vico Gigantis, qui alit equos meritaris?

V. — Sat scio: nunquam tu nosti nisi ea quae vulgi sunt, inertissime Gymnasium schola, illa est e conspectu aedium, quas usque ad superiorem annum habitavimus.

T. — Ah! iam redit in memoriam.

V. — In reditu, transi per macellum et eme acetarium, et raphanum, et cerasa: cape fiscellam.

C. — Duce nos etiam per forum olitorium.

T. — Hac ibitis brevius.

C. — Nolumus isthac ire.

T. — Qui sic?

C. — Quia... quia momordit me illic canis ex domo pistoris. Quin et volumus te comitari ad forum.

T. — Revertens faciam iter per macellum; nam procul adhuc absumus, et emam quae sum iussus, postquam reliquero vos ad ludum.

C. — Nos cupimus videre quanti emas cerasa.

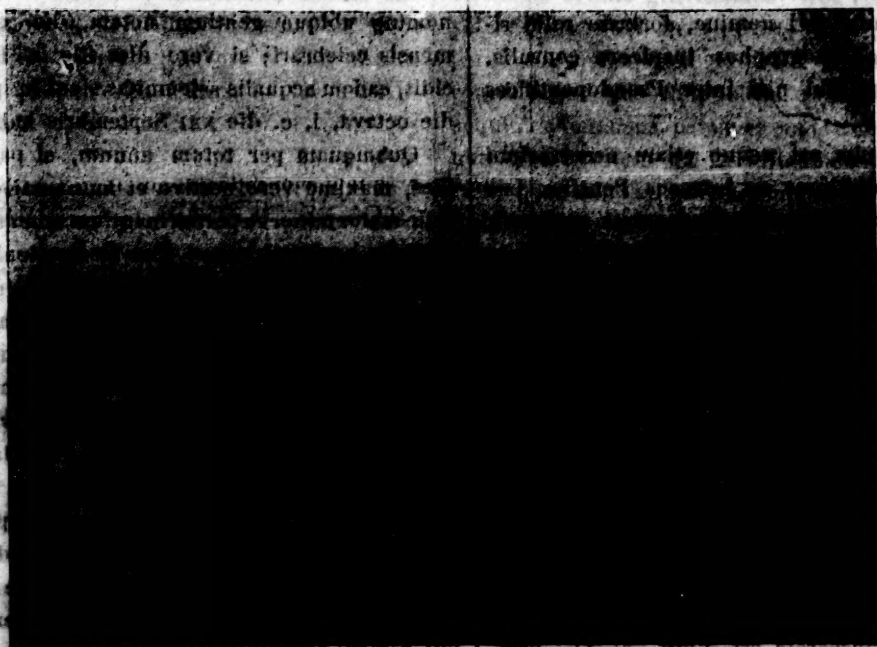
(1) Ex colloquio Io. Ludovici Vivae passim retractavit nostrisque notis.

basilicae structuram animum manusque applicavit. Quae basilica ita constructa, ut a S. Meinrado quondam conditum, a Bennone instauratum caeli Reginae sacellum includeret.

Omnibus completis et paratis, ineunte mense Septembri anni cmlxviii B. Eberhardus ad S. Conradum, Constantiensem episcopum et ad S. Udalricum, Augustae Vindellicorum praesulem, misit eosque ut novum tempium ac simul sacellum Marianum inclusum consecrarent, invitavit. Qui ambo episcopi, plurimis viris nobilissimis concomitantibus maximoque sub vicini

« Cessa, cessa, frater, divinitus Capella consecrata est ». Igitur S. Conradus e sacello egressus, comitantibus praesentibus et Deum Deique genitricem magnificantibus, basilicam maiorem sacellum includentem, solam consecravit et dedicavit. Inde exorta est fides sacellum thaumaturgae Einsiedlensis divinitus dictum et consecratum esse.

At, amice lector, fortasse mihi dices, nunquam te haec declamanti fidem tribuere, nisi res narrata etiam auctoritate et ratione confirmetur. Quod iure petis et postulas, mox exequar.

Einseidens Monasterii prospectus.

populi concursu in Eremitum advenierunt. Nocte diem consecrationis antecedente, quum S. Conradus more solito surrexisset, ut in Ecclesia orationi innumberet, subito melodiam dulcissimam percepit; quumque magis magisque animum mentemque intenderet, certissimo animadvertit Christum Salvatorem nostrum casula violacea indutum ante altare sacrum celebrantem. Maria Virgo ante altare stabat splendida sicut fulgur. Iuxta Dominum b. Episcopus vidit quatuor Evangelistas alioque Sanctos ex caelesti exercitu Domino in sacro servitio inservientes; claresque percepit eos caeremonias, ordinem ac cantus in sacelli consecratione adhibere, quibus Episcopi in Ecclesiarum consecratione utuntur.

Orta luce, quam Exaltationis Crucis memoria illustravit, sanctus Antistes incertus haerebat, an peractam a Christo ipso consecrationem denovo institueret.

Cunctante interim fore ad meridiem Conrado, omnes eum ad ritum sacrum peragendum impulerunt veluti vana et tamquam caelestium ex meditatione nata somnia eius narrationem reprehendentes. Dum tamen, illis vehementius urgentibus, usura officia inchoare vult, enovo prodigio ab omnibus ter audita de caelo vox :

Primum testem dico ipsum S. Conradum, virum summae et gravissimae auctoritatis, cuius dignitas, vitae sanctitas, sapientia virtutesque omnes ab omni fraudis et inanis credulitatis suspitione nos plane liberant. Ipse rem gestam in libro, quem « *De secretis secretorum* » inscripsit, posteritati prodidit. Porro ille vir egregius Romae summum Pontificem Leonem VIII de magno, quod apud Eremitas evenerat miraculo, certiore fecit illudque, praesentibus etiam Othone I imperatore cum sua coniuge S. Adelheide multisque Germaniae et Italiae Praesulibus, et ut rem certam et compertam retulit. Leone VIII, re bene perpensa, non modo caelitus factam dedicationem sanctam et ratam habuit ac confirmavit, et dedicationem iterari severissime vetuit, sed etiam magnis privilegiis Monasterium et eos, qui pietatis causa sacellum adfuerant, indulgentiis ditavit. Hoc constat ex Bulla Leonis VIII, IV Idus Novembris anni cmlxiv edita, in qua inter cetera haec habentur :

« Nos ergo, consultis venerabilibus Fratribus et coepiscopis nostris Hattone, Moguntiensis ecclesiae archiepiscopo, Brunone, Coloniensis Ecclesiae archiepiscopo,

T. — Nummis senis veneunt in chilogramma, id est in libras ternas; sed quid ad te?

C. — Amo te empturum minoris. Et quidem, est illic muliercula quaedam oluscularia, de qua si emeris, scio eam et vendituram nummis tantum quaternis, et saturam nobis ultro, vel cerasa, vel malum aut fructum alium; nam filia eius ministravit quondam familiae meae.

T. — Ne dispendium hoc viae constet vobis a magistro reprehensione!

C. — Minima vero; nam satis veniemus temporis.

T. — Eamus igitur. — Ventum est in forum.

Ubi est tandem oluscularia vestra?

C. — Idem circumspiciebam. Sed eme ab hac, quae et aliud det nobis corollarii. Hous, tu!

Quid est de te cerasa, si aliquot nobis donaveris.

OLUSCULARIA. — Nihil mihi donatur; omnia

C. — Nec amicae illae donantur tibi, quas habes in domo et in villa?

C. — Nisi propter hunc obis imprudenticulo, has

quas possident genus tuum!

C. — Quomodo sentiant meae genae, quum

habeas in istis manibus?

C. — Eamus igitur. — Ventum est in forum.

Ubi est tandem oluscularia vestra?

C. — Idem circumspiciebam. Sed eme ab hac, quae et aliud det nobis corollarii. Hous, tu!

Quid est de te cerasa, si aliquot nobis donaveris.

OLUSCULARIA. — Nihil mihi donatur; omnia

C. — Nec amicae illae donantur tibi, quas habes in domo et in villa?

C. — Nisi propter hunc obis imprudenticulo, has

quas possident genus tuum!

C. — Quomodo sentiant meae genae, quum

habeas in istis manibus?

C. — Eamus igitur. — Ventum est in forum.

Ubi est tandem oluscularia vestra?

C. — Idem circumspiciebam. Sed eme ab hac, quae et aliud det nobis corollarii. Hous, tu!

Quid est de te cerasa, si aliquot nobis donaveris.

At, forte quaeret quispiam quomodo quandoque in *Silvae obscurae* solitudine Einsiedlensi tam insignis gratiarum et religionis fons scaturierit.

Hac de re, amice lector, imprimis vero de Deiparae Matris sacelli caelitus facta dedicatione, liceat mihi aliqua verba facere.

Primus honos et cultus Deiparae Virginis Mariae, hic loci exhibitus est a sancto *Meginrado* sive *Meinrado*, primo huius Eremitae incolae. Qui ex Sulgoviae comitibus in Germania ortus, eiusdem erat stirpis, ac domus Zollerana, quae adhuc floret.

A pila parentibus puer doctissimo monacho Erlebaldo erudiendus traditur, bonarum artium in illo Monasterio magistro, cuius nomen *Augia*, *S. Augia* dives per plura saecula inter christianos florebat. Adolescentis animus, ut optimae erat indolis, plus quam liberalium artium studio rerum divinarum ardore inflammatus est, ita ut vitam monasticam sub Benedictina Regula inire non dubitaverit. Quum per aliquot annos sub Erlebaldi regimine, qui interea Abbas factus erat, non paucos doctrinae et pietatis fructus dedisset, in aliqua cella discessit, quae ad monasterium Augiense pertinebat, scholasti studio praefectus, juvenum animos non minus bonis artibus quam caelesti virtute Meinradus imbuit. At perfectioris vitae desiderio peremptus, fraterna exortu ad singularem pugnam eremi perrexit, et liberius Deo volens servire solitariam coepit vitam anhelare. Igitur annuente Abbate in vastissimam *Silvae obscurae*, ut tunc vocabatur, solitudinem in media Helvetia secessit, ibique cellam et sacellum sub nomine et titulo S. Virginis Matris aedificavit. Tam vir venerabilis totum se orationi ac divinarum rerum meditationi in horrida silva dedit, caelestium oraculorum verba et miracula inquisivit aliisque patefecit. Exactis in divini servitii studiis annis tribus supra triginta, vir Dei iam corona martyrii dignus, a nefariis latronibus inquitur in odium religionis occidendus, a quibus crudeliter peremptus, martyrii palmam adeptus est anno Domini MCCI. His ludiis B. M. V. in Eremita primus cultus et religio, in Eremitarum sive *Einsiedeln*, ut germanice vocatur, frequentia et incrementa exorta.

Post S. Meinradi obitum, per aliquot annos Eremita quasi deserta et relictus erat, nisi quod apud vicinos primi sancti incolae celebris memoria vigeat, multique homines in necessitatibus suis Martyris locum et ob magna et mira auxilia divae Virginis sacellum frequentare solitabant. Quadraginta et amplius annis elapsis S. Benno, ex Regum Burgundiae stirpe, canonicus Argentinensis, cum paucis sociis in S. Meginradi cellam se recepit ibique vitam solitariam continuavit. Anno Domini CCCXIV tertius Eremitae cultor B. Eberhardus, Argentinensis Cathedralis praepositus adventit amplis cum facultatibus et haereditate opulenta. Ipse a B. Reginlinda, Sueviae ducissa, ab Othone I, Imperatore Romano et Germaniae Rege, eiusque coniuge S. Adelheide adiutus, statim ad amplissimi Monasterii et

HELVETIA

Quoniam consuetudo est, ut in diebus festis et sollemnibus diebus, quibusdam per anni circulum habentibus, in venerabili consilio Einsiedlensi in Helvetia dies festus quarta, mensis Septembris praefectissimam quandam habet. Hac enim die divina consuetudo adiculae B. M. V. commemoratur. Quae proinde memoria sanctorum et gratissima, quando dictus dies, sicut hac anno, annuunt, venit, in diem dominicam in illis summo splendore ac maxima pompa peragitur.

Et tunc quidem: hac enim die summa rerum omnium Architectura hanc aedem constituisse videtur, tamquam perpetuum cui amoris et honoris erga gloriosam Matrem monumentum, et simul generis humani refugium.

splendent domus locum circumdantes innumeris luminibus; fulget vero prae omnibus altare ingens in extrema platea erectum quasi mare igneum undans et redundans. Hymni religiosi et musices concentus per taciturnam resonant noctem. Dum Pontifex cum SS. Eucharistia benedictionem impertit, Angelorum choros dicas descendisse, ut coram Omnipotente laudis et obsequii sacrificia immolent.

Qui haec scripsi, iam magnarum urbium festivitates vidi et magnificis pompis profanis et sacris interfui. At libenter gravi iudicio aliquot purpuratorum et Ecclesiae principum assentior, confirmantium nullum unquam actum religiosum, nec ullas ecclesiasticas ceremonias tam potenter animos permovere et tam alte in mentibus haerere quam pompam illam nocturnam Angelicae Dedicationis in Eremita Sacra.

B. S.

ACTA PONTIFICIA

SSMI. D. N. PII PP. X epistola ad R. P. D. Antonium Mendes Bello, patriarcham Habonensem, qua recentiora reipublicae lusitanae in Ecclesiam acta conquiritur. (1)

Venerabilis Frater, salutem et apostolicam benedictionem. Ubi Reipublicae Lusitanae decretum extitit de societate discindenda Civitatis et Ecclesiae, equidem non cunctati sumus id facere quod apostolici Officii Nos voce admonebatur; litterasque encyclicas «Iamdudum» ad universos catholici orbis Episcopos dedimus, quibus in litteris cum alia conquesti sumus detrimenta quae religioni populi Nobis carissimi iam importata essent, tum praecipue illam damnavimus nefariam legem quae inchoato in Ecclesiae perniciem promotique operi tamquam fastigium imponeret. Qua in re Nobis non ea sane affulgebat spes, eos qui tum Rempublicam gubernarent, brevi mutaturos esse consilium, conversoque sapienter itinere, sese esse ex contemptu atque odio ad avitam reverentiam custodiamque revocatos Religionis catholicae, quae veterem Lusitaniae et potentiam genuit et gloriam. Sed tamen opinabamur posse fieri, ut, cum improba lex deducenda esset in usum, primo animorum timore paulatim defervescente, humanitatis aequitatisque ratio aliquid valeret ad immodicam ipsius legis molliendam severitatem. Iam vero hanc opinionem res fefellit vehementer: in bello enim contra Ecclesiam administratosque Ecclesiae suscepto tanta tamque acri contentione perseveratum est, ut Nos, venerabilis Frater, ducamus Nostrarum partium esse per hanc epistolam recentiora quaedam istorum Reipublicae gubernatorum acta expostulare graviter et conqueri.

(1) Epistola haec d. die 1 mens. Martii, publici iuris tantum facta est die XXVII eiusdem mens. Septembris MCMXIII.

Illud, primum omnium, dolendum Nobis fuit vos, qui Lusitaniae praecestis Ecclesiis, teque ante alios — Episcoporum ex Lusitania, quorum his temporibus ubique est nobilitata virtus, merito principem — quamvis sedulos in obtemperacione publicis potestatibus debita et praecienda et praestanda, in id vocari violententerque e vestris exturbari sedibus, huius minime unius criminis reos, quod nullo pacto potueritis adduci ut, sacrosancta officia violantes, legum statuta probaretis, quae Nos, utpote Religionis perniciosa, improbassemus. Hanc eandem ob causam complures e sacerdotum ordine gravissimos viros vel similiter expelli vel etiam confici in vincula: utrisque vero omnem pervicaciter denegari iniustae remissionem poenae, contra atque ipse Reipublicae praeses, quodam sensu aequitatis impulsus, palam se cupere declarasset. Deinde non satis habitum est Ecclesiam de possessione bonorum, quae sanctissimis maximeque legitimis nominibus ipsius essent, deiecit: eo usque imperioforum auctoritatem procedit arbitrium, ut Ecclesiae ne licet quidem permittant corrogandas libere plerumque quae uade aliqua ex parte cum divinum cultum, tum ministeriorum Dei, quos ad summam egestatem deductos videt, necessitatibus occurrat. His accedunt illa non minus deploranda: quod consociationibus schismaticis consiliisque laicorum, ad legia praescripta confatis, in disciplinam religiosi cultus, atque in templorum sacraeque suppellectilis usum amplior atque adeo absoluta iam datur auctoritas, quod, ut manifeste denuntiatum erat, iam nonnullis locis sacrae aedes pervim, quamvis acriter repugnante populo, sunt clausae; quod in sacra Seminaria, quae quidem nec multa et misera supersunt, quotidie ingravescit, eorum se gubernationi immiscendo, civilis potestas; quod in suis privatis studiorum domibus, nemini in publicis, nemini tradi licet de religione doctrinam; quod ipse huiusmodi pridem interceptae sunt litterae huius Apostolicae Sedis, quibus Episcopi cum reliquo Lusitaniae clero edocebantur quemadmodum se difficultati quadam in eam gerere deberent. Postremo, ab iniuria, manifeste in personam dignitatemque Nostram contumeliosa, non est nuper temperatum, cum factum est, ut in hac aetate Urbe paene sub oculis Nostris lex a Nobis damnata vim suam exerceret. De Instituto loquimur sancti Antonii Lusitanorum, vetusto ac nobili religionis beneficentiaeque monumento, quod quidem, violatis, quae quisque politae humanitate populus habet sacra, testamentis plique voluntatibus mortuorum, in Institutum alius naturae ac nominis converti vidimus.

Haec Nos, venerabilis Frater, pro Apostolici officii conscientia, ut diximus, facere non possumus, quin iterum detestando et conquerendo denuntiemus. Solliciti Nos quidem et anxii sumus Ecclesiae Lusitanae causa, quae fortasse nunquam tam gravibus fuit obiecta periculis; sed dolemus quoque, vehementerque dolemus, vicem nationis istius et gentis, cui, cum ad emendam

ANNALES

Balkanicum discrimen.

Conflictiones Serbos inter atque Albanenses, quarum in superiore numero mentionem fecimus, horum clade, uti praevidere cuique licebat, clausae sunt; dumque alter alterum atrocium rerum accusat, inconsultus Issae Bolietinatz, Albani ducis, conatus Londinensis foederis re abolendi a Serbia Kossovo regionem auferendo, praeter inutilem hominum necem, id unum peperit, latens dissidium inter duos populos, quibus manent in posterum lati fines communes, circa quos tandem aliquando erit consentiendum. Interim Serbi Albanensium loca bello capta tenent, quamquam sperare iuvat brevi fore ut, Austrorum praesertim consilia sequentes, ab iis paulatim recedant.

Discrimina quoque Graecos inter ac Turcas componi videntur per pactiones, quae Athenis cum Turcarum gubernio recto tramite aguntur. Itaque, si per superiorem Octobrem mensem, nonnullos dies anxios habuimus, cum animis hodie sollicitudine satis reffectis futura prospicere possumus.

Varia.

In *Lusitania* qui regis imperio favent periclitati sunt si possent in rempublicam vim facere. Frustra tamen; civile enim gubernium, a delatore quodam monitum, orientem seditionem brevi coercuit; quin etiam occasionem nactus est ut in adversarios acrius saeviret.

In *Mexico* populi legatis ac senatoribus in custodiam ex improvise datis, facile fuit Huerta illi factioso ad civilis gubernii praefecturam attolli. Aemulus eius, Diaz dux, ad fugam coactus est, Civitatum foederatarum Septentrionalis Americae praesidio nisus, quae proculdubio tantam Huertae proterviam non patientur ulterius.

In *Sinis* contra, novo facto periculo, Yuan-Sci-Kai reipublicae praeses pacifico electus est.

In *Germaniae* denique duabus civitatibus foederatis, quibus non regnum sed regni procuratio abhinc annos triginta erat, rex tandem datus est: Bavariam dicimus et Brunswick ducatum; pro quo «Federalis Coetus» leges an. MDCCCLXXXV et MCMXVII abolevit prohibentes quominus Cumberland domus, Hannover regens, imperii potestatem haereditate acquisitam et in ipso ducatu exerceret.

PUBLICI PER ORBEM COETUS legibus ferendis

In *Austria*, quamquam expensarum rationes ab administro Engel expositae lacunam offerant, novae leges propositae de exercitu augendo.

In *Dania*, «conservatorum» factione frustra obsistente, regni constitutio aliqua ex parte est submutata.

In *Hispania* novum administrorum collegium suffectum, praeside Dato.

In *Italia* per novam suffragii legem habita comitia, gubernio favorabilia late cesserunt.

In *Russia* ab aerarii administro rogata lex contra omnium rerum sive vendendarum sive emendarum a privatis argentariis sibi factam potestatem.

In *Serbia* administrorum praeses Pasic de rerum, sive civilium sive exterarum, statu fusam ac prudentem orationem populi legatis dixit.

PER ORBEM

Die I mens. Octobris MCMXIII curruum series vapore actorum ad stationem Sosyka ferriviae Vladicaucasicae, ex ferreis axibus, nefarie, ut creditur, dimotis, exsilit et quassatur, magna cum viatorum caede.

Atrae procellae multa cum rerum et hominum iactura nunciantur e Gallia, Hispania exque Turcarum imperio.

d. II in Americana regione Papama vehemens fit terrae motus.

— d. VII Nome urbs in Alaska peninsula horrenda tempestate fere solo aequatur.

— d. X per Italiam omnem centenaria dies in qua Iosephus Verdius, musicae artis sidus nostrae aetatis maximum, Busseti in oppido natus est, sollemniter commemoratur. Mediolani in eius honorem, collata stipe ex orbe universo, monumentum exigitur.

Vectoria Anglica navis *Vollurno* in medio oceano incenditur, nec valent auxilia celeriter allata ut viatorum ducentos circiter a morte oripiantur.

— d. XI obstaculum ultimum per dynamitem tollitur quo impediabatur ne Panamensis isthmus in fretum converteretur.

— d. XIII nova arctica terra a Russica expeditione inventa nunciatur, eique nomen a Nicolao II Caesare impositum.

— d. XIV ex gasii improvisa incensione carbonis fodina *Universal Colliery*, ad decem millia passuum ab Anglica urbe Cardiff, ruit, cunicularios quadringentos misere sepeliens.

— d. XVI in regalis aedibus Sancti Iacobi ad Londinum, De Fife Ducissa, Georgii Anglorum regis nepos, Arthuro, Principi de Connaught, nuber.

Curruum series vapore actorum recto tramite Manucio Liserpalum petens, ad S. Iacobi stationem superveniente altera invaditur. Nonnulli ex impulsu viatores necantur, alii vulneribus afficiuntur.

AD ROMAM

14)

ACTIO DRAMATICA

versibus plautinis composita et in tres actus distributa.

II. MILES.

Diu pugnatur, anceps certamen fuit,
Cruore tellus undique diffunditur...

I. MILES.

Mirum! Quid accidet nostri si perderent?

III. MILES.

Erant sed multi christiani milites...

I. MILES.

Cur imperator ipsos sic insequitur?

III. MILES.

Ut ipsi ad arma cursitant et alacres
Gerunt in pugna martiales spiritus,
Ut imperator ipsos et defenderet!
(*Adcurrunt undique cives*).

II. MILES.

Adsunt frequentes magis cives cupidi,
Ad forum concurrunt festino tempore,
Si quid de bello nuncii pervenerit...

I. MILES.

Quam curiosi Romae sunt istoc saeculo!
Alienas res curant studio maximo,
Suas vero magna tractant incuria.

II. MILES.

Erant ut olim Graeci, sic Romae vivitur.
Miscelli currunt ut sciant et referant,
Solent sic praeter propter vivere vitam.

III. MILES.

Eorum causa tota in nobis posita,
Et actitatur ab alienis manibus.

IV. MILES.

Nobis sunt servi!

II. MILES.

Sed dicantur domini.

I. MILES.

At opportune!

II. MILES.

Quid?

I. MILES.

Fecialis venit.

SCENA II.

FECIALES et DICTI. (*Hi adcurrunt ad superventientem*).

I. MILES.

Quid fers de pugna?

II. MILES.

Quid de Maxentio?

I. FEICIALIS.

Atrox fuit lucta, Romani, ad Tiberim,
Favens in primis armis est propitia.
Ipse imperator pugnat ut gregarius,
Suosque dirigit bellantes milites.

I. CIVIS.

Deus sit ipsis auxiliator optime!
Queat redire praecinctus victoria.
Deus pacem donet cunctis in posterum!

I. FEICIALIS.

Feroces adsunt animis atrocibus
Et ipsae copiae sociorum militum,
Circa Maxentium pugnant quae fortiter.
Acies novae lassae ferunt auxilium,
Et inter sentiunt cum clamore maximo
Morientium voces et clangorem buccinae.

I. CIVIS.

Venit sed alter!

II. CIVIS.

Quid refert?

III. CIVIS.

Quot funera!

II. FEICIALIS (*introgressions*).

Magnum, Romani, vobis funus adfero.
Pius, felix et Augustus Maxentius,
In flumen nuper cecidit miserrimo
In armis pugnans multis cum militibus.
Heu! Quot pugnantes sunt submersi milites,
Suam qui mortem vindicarunt acriter;
Sed inter fluctus periit fluminis!
Ferox et atrox et in primis eminens
Adest in pugna Constantinus aemulus;
Suis stat imperans modis in copiis.
Mox mox in Urbem mandat introgredier. (*Ex-It*).

(*Sequitur in pag. seq.*)

— d. XVII Vindobonae, ad monumentum in honorem Schwartzenberg principis erectum, coram Austrorum Caesare, Lipsiensis III^{us} Teutonum victorise centanaria dies sollempniter commemoratur.

— d. XVIII Germanicus aërostatu dirigibilis, a Zepelino fabricatus, ut alterum substitueret ad Heligoland die IX superioris mensis Septembris perditum, in caelum et ipse sublatus, flammarum mire praeda sit una cum omni militum manu.

In Niagara civitate vehementer terra quatitur.

Invenitur per quinque dies productum Shanghai urbis districtus septentrionalem partem omnino deserta.

— d. XX, anno, post hominum memoriam Memoriam in Italia violentissimus, immensa damna.

— d. XX, anno, post hominum memoriam Memoriam in Italia violentissimus, immensa damna.

— d. XX, anno, post hominum memoriam Memoriam in Italia violentissimus, immensa damna.

— d. XX, anno, post hominum memoriam Memoriam in Italia violentissimus, immensa damna.

— d. XX, anno, post hominum memoriam Memoriam in Italia violentissimus, immensa damna.

— d. XX, anno, post hominum memoriam Memoriam in Italia violentissimus, immensa damna.

LIBRI RECENS DONO ACCEPTI

— d. XX, anno, post hominum memoriam Memoriam in Italia violentissimus, immensa damna.

— d. XX, anno, post hominum memoriam Memoriam in Italia violentissimus, immensa damna.

— d. XX, anno, post hominum memoriam Memoriam in Italia violentissimus, immensa damna.

— d. XX, anno, post hominum memoriam Memoriam in Italia violentissimus, immensa damna.

— d. XX, anno, post hominum memoriam Memoriam in Italia violentissimus, immensa damna.

ANTONINO EYMIEU. *L'Ossessione e lo Scrupolo*. — Trattato teorico-pratico di cura della nevrastenia, psicostenia, ecc., secondo la recentissima concezione Janet. Eymieu, ad uso degli ammalati, medici e confessori. Serie II del « Governo di sé stesso ». Unica traduzione italiana autorizzata dall'autore ed eseguita sulla decima edizione francese per cura di N. T. - Romae edit. Desclée et Soc., 1913. (Ven. lib. 3,50).

AENIGMATA

I.

Duritie cingor, quamvis sit mollis amicus;
Quo mihi dat vitam, dat caput atque nemus;
Sunt pallens caecidit, nives fuscasque colore;
Me pallens adhibet, candidus, atque niger.
Me, comitum stipante manu, ad fastigia montis
Ducor, ubi involvit me cito silva frequens.
Confusum mordere nemus tunc dente valebo,
Fulgebit corpus quam sine labe meum.
Quando ego multiplice motu instrumenta fatigo,
Dentibus actatum tunc datur esca meis.
Dum vario silvam serpit par infima gressu,
Pars suprema mei de idiosa iacet.
Desertura suos domini quum planta penates,
Tunc radios premit in vertice prompta manus,
Motibus innumeros, non tardis, protero calles;
Ut mea frons nitescat, postea iorde labor.

AUGUSTINUS ERMO.

II.

II. (vulgo REBUS):

P A R A C R E S E

Ex soclis, qui utriusque aenigmatum interpretati-
nem ad Doctorem IOSEPHUM FORNARI, Commentarii
moderatorum (Roma, via del Governo Vecchio, 99)
subscribit litteras, quos, unus, sortitus, gratia
accipit, cui titulus:

ALOISII CLASH

LUSUS PASTORALES

(Latine vertit IOANNES BATTANI).

Aenigmata an. XVI, n. VIII proposita his respondent:

I) Romus; II) Plus minusve adversa subterfugus.

Et rite soluta miserunt:

Petrus Targuius. — Lad. Bernard, Gratianopolis. — Jac. Hobbes,
Symbia. — Hist. de la Fiance, Napoli. — Carr. Emsky, Cracovia. —
F. Pardo, Venetia. — Inc. Costa, Dumeo. — F. Arman, Mediolan. — Fd.
Horvath, Vindobona. — Diomedes Falva, Constantia. — Rich. Ruppel,
Brugli. — Clem. Flard, Orlis. — M. H. Thiermann, —
Vlac. Stareco, Napoli. — B. Ferrara, Augusta Taurin. — Paulus a
S. Ioseph, Barcinon. — F. Wawer, Marianopol. — Georg. Arden-
bough, Quebec. — Jo. Martina, Philadelphia. — F. X. M., Dregan. —
E. Ricci, Florentia. — Lad. Thyssen, Dresda. — Hic. Engdri, Salisburg.
Lad. Goux, Biturica. — Lad. Dubois, Massilia. — Claudius Lucasta.
— R. Rich, Traianopol. — Mart. Dunne, Neo Eboraco. — Rich. Muller, Ju-
velino. — F. Correa, Emerita. — Alois. Geyer, Rotibon. — St. Louisa,
Zurich. — Hic. Legumina, Puermo. — Alb. Cattan, Lugdun. — Fr.
Guerra, Altilio. — Raim. Silvan, Londino. — I. Oris, Nordia. — Ab.
Kain, Dublin. — Aug. Bonnia, Aurdiano.

Sortitus est praemium:

ALOISII GREYER

ad quem missum est opus, cui titulus:

THOMAE VALLAURI

HISTORIA CRITICA LITTERARUM LATINARUM.

Sponsor: IOANNES BAPTISTA CIAMPI, iurisperitus

ROMAE. — Officina Societatis Editoriae Romanae.

SOCIETAS EDITRIX ROMANA

ROMA - Via del Tritone, 46 - ROMA

praeter Officium nuntiorum et publicae rerum praedicationis, tum per Italiam omnem, tum apud exterarum gentes, quo facilius satisfaceret pluribus et Diurnorum suorum, et VOCIS URBIS commentarii sociis, et lectoribus, requirentibus consultationes, consilia, explanationes, sollicitationes apud forenses aut civiles magistratus, aptum quoque recens instituit

OFFICIUM CONSULTORUM ET PATROCINI,

quod eximiis iuris peritis concedidit.

Huiusmodi officii peculiare munus imprimis datum est, ea apud Curias quaslibet et publicas administrationes procurandi, quae in commodum Sacerdotum in eorumque iurium omnium tutelam cedere maxime possint, uti parochiarum congruarum supplementa, cultuum expensarum solutionem, regaliū placitorum expeditionem, reddituum conversionem, potestatem hereditatum vel aliarum liberalitatum excipiendarum, docendi facultatem, etc.

PRO OMNIBUS

Diligentia in opere - Temperantia in pretio

